15 C 268/2013-354

odst. II. co do částky
8.954.400,- Kč dne 24.11.2016

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:
výrok I. dne 14.7.2016
výrok ..... dne .....
a je vykonatelné dnem I. 19.7.2016

V Táboře
dne .....

OKRESNÍ SOUD V TÁBOŘE -44-

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Štorkánovou ve věci žalobce [redacted] **nar.** [redacted] bytem [redacted] zast. JUDr. Jaromírem Bayerem, advokátem se sídlem v Českých Budějovicích, Jeremiášova 18 proti žalované **1)** [redacted] **nar** [redacted] bytem [redacted] a žalovanému **2)** [redacted] **nar.** [redacted] bytem [redacted] oba zast. Mgr. et. Mgr. Martinem Nezvalem, advokátem se sídlem Praha 1, Týnská 21, za účasti vedlejšího účastníka na straně žalovaných [redacted] se sídlem [redacted] **o náhradu ztížení společenského uplatnění,**

takto:

I. Žalovaná 1) a žalovaný 2) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci částku 1.290.500 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žaloba se v části, jíž se žalobce domáhal po žalovaných 1) a 2) zaplacení další částky ve výši 9.516.000 Kč, zamítá.

III. Žalovaná 1) a žalovaný 2) a vedlejší účastník na straně žalovaných jsou povinni společně a nerozdílně nahradit žalobci náklady tohoto řízení ve výši 82.236,75 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jaromíra Bayera.

IV. Žalovaná 1) a žalovaný 2) a vedlejší účastník na straně žalovaných jsou povinni společně a nerozdílně nahradit České republice – Okresnímu soudu v Táboře náklady řízení ve výši 4.064 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svým návrhem ze dne 5.12.2013 domáhal zaplacení částky 10.920.000 Kč jako náhrady za ztížení společenského uplatnění, k němuž došlo v důsledku dopravní nehody ze dne 9.2.2011 mezi osobním automobilem Škoda Felicie, kde se žalobce nacházel jako spolujezdec a nákladním automobilem. Do těchto dvou vozidel měl následně narazit osobní automobil Citroen Xsara Picasso řízený žalovanou 1), jehož provozovatelem byl žalovaný 2). Žalovaná 1) nepřizpůsobila rychlost jízdy povětrnostním podmínkám a stavu vozovky, která byla namrzlá, nedodržela bezpečnou vzdálenost mezi vozidly a teprve při nárazu vozidla Citroen do vozidla Škoda Felicia došlo k těžkému zranění žalobce, jehož důsledkem je ztráta zraku pravého oka, rozšíření a ochrnutí zornice pravého oka, posttraumatická stresová porucha, organické poruchy nálady a postkomoční syndrom. Lékařským posudkem ze dne 8.7.2013 a ze dne 25.11.2013 bylo jeho ztížení společenského uplatnění ošetřujícími lékaři ohodnoceno na celkem 4.550 bodů, což dle § 7 odst. 2 vyhl.č. 440/2001 Sb. činí při hodnotě 1 bodu 120 Kč, celkem 546.000 Kč, přičemž k ustálení zdravotního stavu žalobce došlo dne 5.12.2011. Z opatrnosti tedy podal dne 5.12.2013 žalobu proti řidičce vozidla a jeho provozovateli (u nichž dochází k souběhu odpovědnosti podle § 427 a 420 zák.č. 40/1964 Sb., obč. zákoníku – dále jen „obč.zák."), ačkoli ve zprávě ošetřující lékařky je naopak uvedeno, že jeho zdravotní stav se vyvíjí a léčení není dosud skončeno. Vzhledem k tomu, že jeho těžká újma vykazuje znaky trvalosti a neměnnosti, je omezen v možnosti plnění svých studijních povinností (do školy dochází omezeně a není schopen se aktivně účastnit vyučování, má individuální studijní plán), došlo k celkovému poklesu jeho aktivity a nálady, trpí často únavou a bolestí hlavy, poruchami paměti, nespavostí, má sníženou schopnost vykonávat duševní úkoly z důvodu poruch koncentrace a objevil se u něj epileptický záchvat (uvedeno v podání žalobce ze dne 12.3.2014), přičemž ztráta zraku pravého oka jej do budoucna vyloučí z řady povolání již ve fázi uchazeče (zejména v oboru výpočetní technika, kterému se chtěl od mala věnovat), jeho zdravotní postižení mu ztíží i možnost založení rodiny, zejména s ohledem na přetrhání mnoha přátelských vazeb a zhoršení možnosti navazovat kontakty s vrstevníky a oproti dřívějšku se nemůže věnovat ani řadě zájmových činností, zejména sportu (judo, plavání i stolní tenis provozoval i závodně), žádal žalobce mimořádné zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění podle § 7 odst. 3 vyhl. č. 440/2001 Sb. ve výši dvacetinásobku původního bodového ohodnocení, tj. 10.920.000 Kč, přičemž jeho omezení jsou o to horší, že závažné zranění utrpěl ve věku 14 let a navíc jeho stav vyžaduje soustavnou péči rodinných příslušníků a bude i při výběru svého profesního uplatnění vázán na místo pobytu svých rodičů. Žalobce vedl před úrazem bohatý rodinný, studijní, společenský a sportovní život, byl v dobré fyzické i psychické kondici a v důsledku zranění došlo ke ztrátě kvality jeho života ve všech uvedených směrech, změnil se povahově, je náladový a úzkostný a předpoklady jeho profesního uplatnění jsou téměř ztraceny. Dále žalobce navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nemajetkové újmy ve smyslu § 3079 odst. 2 zák.č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku (dále jen „o.z.") podle § 2958 o.z., když do dne jeho účinnosti, tj. 1.1.2014, nebylo ve věci rozhodnuto a jsou podle jeho názoru dány mimořádné důvody hodné zvláštního zřetele, které spatřuje ve svém nízkém věku a vyloučení z mimořádné sportovní a studijní činnosti. Žalobce souhlasil s tím, aby na straně žalovaného vystupovala [redacted] u níž svůj nárok také přímo uplatnil, ale vzhledem k tomu, že pojišťovna mu neměla v úmyslu uhradit celou žalovanou částku, nezbylo mu než podat žalobu přímo proti oběma žalovaným.

Dne 20.1.2014 vzal žalobce žalobu zčásti zpět ve vztahu k částce 113.500 Kč, která mu byla dne 9.1.2014 zaplacena jako pojistné plnění od vedlejšího účastníka [redacted] a ohledně této částky bylo řízení usnesením Okresního soudu v Táboře č.j. 15 C 268/2013-33 ze dne 18.2.2014, které nabylo právní moci dne 11.3.2014, zastaveno.

Žalovaní k věci uvedli, že nárok uplatněný v žalobě neuznávají a vzhledem k tomu, že je žalobce k plnění nevyzval řádnou předžalobní výzvou, neměla by mu být ani v případě jeho úspěchu přiznána náhrada nákladů řízení. Dále se domnívají, že žalobce má svůj nárok uplatňovat přímo proti vedlejšímu účastníkovi. Na svou obranu uvedli, že nikdy nebylo prokázáno, že by nehodu spáchala žalovaná, neboť trestní řízení vůči ní bylo podmíněně zastaveno usnesením Okresního státního zastupitelství v Táboře sp. zn. ZT 184/2011 poté, co policista přesvědčil rozrušenou žalovanou 1) – řidičku, aby uznala svou vinu a slíbil jí postup podle § 307 tr.řádu. O vině žalované 1) tedy nebylo rozhodnuto soudem. Žalobce byl dále účastníkem dvou nehod, k nimž došlo bezprostředně po sobě, přičemž první nehoda (náraz do nákladního automobilu) byla způsobena řidičem vozidla, v němž žalobce seděl a teprve poté narazila žalovaná 1), která neubrzdila vozidlo na kluzké silnici, do vozidla v němž seděl žalobce, jsou tedy dány pochybnosti o tom, při kterém střetu k úrazu došlo a není prokázána příčinná souvislost mezi jednáním žalované 1) a poškozením žalobce, případně mají žalovaní za to, že na poškození žalobce nese minimálně stejný podíl řidič vozidla, v němž seděl žalobce. Pokud se pak žalobce domáhá dvacetinásobku bodového ohodnocení dle vyhlášky 440/2001 Sb., domáhali se žalovaní jednotného posuzování věci ve smyslu § 3030 o.z. ve spojení s § 13 o.z., když v případě mnohem závažnější újmy byla soudem přiznána nižší náhrada, než jakou žádá žalobce (např. rozsudek OS Tábor sp. zn. 7 C 3/2012 nebo 9 C 141/2007) a žalobcem požadovaná částka je tedy nepřiměřeně a neodůvodněně vysoká.

Vedlejší účastník se ve vztahu ke skutkovým tvrzením žalobce ztotožnil s argumentací žalovaných, že není dostatečně prokázána příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním žalované 1) a vznikem škody na straně žalobce, přičemž doznání žalované v rámci trestního řízení samo o sobě nestačí a nelze vyloučit, že ke zranění žalobce došlo již po prvém nárazu vozidla, v němž seděl žalobce, do nákladního automobilu zn. Volkswagen. Ohledně mimořádného zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění má vedlejší účastník za to, že již odškodné v základní výměře je náhradou za objektivně dané omezení poškozeného v dosavadním obvyklém způsobu života. Postup podle § 7 odst. 3 vyhl. č. 440/2001 Sb. pak vyžaduje skutečně výjimečný případ hodný zvláštního zřetele, kdy kulturní, sportovní či jiné zapojení poškozeného před úrazem bylo zcela mimořádné a na vysoké úrovni a v tomto případě považují pro případ, že by byla odpovědnost žalovaných prokázána, za dostatečné základní odškodnění žalobce ve výši 546.000 Kč, z čehož již 113.500 Kč vedlejší účastník žalobci dne 9.1.2014 vyplatil.

Podle § 135 odst. 1 o.s.ř. je soud vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo je spáchal. Takovým rozhodnutím se míní rozhodnutí o tom, že obžalovaný (zde žalovaná 1)) je či není vinen daným skutkem. K rozhodnutí o vině a trestu v souvislosti se spácháním přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku je příslušný pouze soud, avšak k soudnímu rozhodnutí o vině a trestu žalované 1) ve smyslu § 135 o.s.ř zde z důvodu tzv. odklonu od trestního řízení v tomto konkrétním případě vůbec nedošlo, když řízení bylo podmíněně zastaveno již usnesením Okresního

státního zastupitelství v Táboře a usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání žalované 1) není rozhodnutím o vině a trestu ve smyslu § 135 odst. 1 o.s.ř. Z toho důvodu soudu nezbylo, než provést vlastní dokazování vztahující se k odpovědnosti žalované 1) za škodu na zdraví vzniklou žalobci. Závěr soudu o skutkovém stavu je takový, že žalovaná 1) dne 09.02.2011 kolem 8. hodiny v katastru obce Tábor jako řidička osobního motorového vozidla tovární značky Citroën Xsara Picass[redacted] při jízdě po silnici II. třídy č. 603 ve směru od Košína na Tábor nepřizpůsobila rychlost jízdy a své chování povětrnostním podmínkám a stavu vozovky, která byla namrzlá a nedodržela bezpečnou vzdálenost za před ní jedoucím osobním motorovým vozidlem tovární značky Škoda Felicia, [redacted] které řídil [redacted] v důsledku čehož poté, co vozidlo řízené [redacted] po nárazu svou levou přední částí do odstaveného nákladního vozidla tovární značky Volkswagen LT [redacted] zůstalo stát ve středu vozovky, do tohoto vozidla narazila a to tak, že levou přední částí vozidla Citroën narazila do pravého boku přední části vozidla Škoda Felicia, které následně narazilo pravou přední částí do levé zadní části vozidla Volkswagen. Při tomto střetu, ke kterému došlo jako třetímu v pořadí, došlo ke zranění žalobce, které bylo způsobeno z části tupým, z části nerovným až ostrým předmětem, který silou střední až velké intenzity působil do krajiny pravého oka zpředu zprava, toto zranění bylo způsobeno přímým kontaktem zraněného místa s levým zadním rohem ložné plochy vozidla Volkswagen, které proniklo do interiéru vozidla Škoda, po deformaci horní části rámu pravých předních dveří v místě spolujezdce vpředu. Zranění žalobce, který jel jako spolujezdec ve vozidle tovární značky Škoda Felicia a seděl přitom na pravém předním sedadle, spočívalo v tom, že žalobce utrpěl při této dopravní nehodě krevní výron pravého horního očního víčka s tržně zhmožděnou ranou tvaru blesku v levé části a drobnější ranou blíže nosu, ztrátové poranění dolního víčka pravého oka v levé části a rozpolcení dolního víčka pravého oka v polovině tloušťky prakticky v celé délce víčka, roztržení slzného kanálku vpravo, drobnou tržnou ranku na kořeni nosu, zlomeninu nosních kůstek s posunem, oděrky v obličeji, zhmoždění pravé oční koule, zlomeninu zygomaticomaxillárního (lícního) komplexu vpravo s výrazným posunem dozadu, zlomeninu zevní i vnitřní stěny čelní dutiny vpravo s jejím zakrvácením, zlomeninu čichové kosti vpravo, zlomeninu spodiny očnice bez výhřezu měkkých tkání, zlomeninu stropu dutiny kosti klínové vpravo, zlomeninu zevní stěny pravé očnice pokračující na klenbu lební zčásti švem mezi temenní a spánkovou kostí, zlomeninu přední jámy lební vpravo, tříštivou zlomeninu stěn čelistní dutiny vpravo, otřes mozku, zhmoždění pravého čelního mozkového laloku a krevní výron v obalech mozkových (nejspíše epidurální) při křídle klínové kosti vpravo a podél zlomeniny v pravé spánkové krajině, přičemž uvedené zranění zanechalo závažné trvalé následky a to postkomoční syndrom (bolesti hlavy, poruchy soustředění, paměti, únavnost, vážné mozkové nebo duševní poruchy po těžkém úrazu hlavy (poúrazová epilepsie), vážné duševní poruchy vzniklé působením otřesných zážitků nebo jiných nepříznivých psychologických činitelů a tísnivých situací (posttraumatická stresová porucha, úzkostné vzpomínky, flashbacky, neklidný spánek, potíže s usínáním), ztrátu zraku a porušení průchodnosti slzných cest v oblasti dolního víčka. Průběh nehodového děje vyplývá především ze znaleckého posudku č. 220-7/15 Ing. Vladimíra Drdy ze dne 10.01.2016, který byl zpracován v rámci tohoto soudního řízení. Znalec zde velice detailně popsal průběh nehodového děje, přičemž vycházel z podrobné dokumentace dopravní nehody. Tato dokumentace byla vyhotovena v rámci trestního řízení a obsažená v trestním spise č. j. KRPC-3942/TČ-2011-0208701 vedeným Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, Územním odborem v Táboře- Dokumentace sestávala z protokolů o nehodě v silničním provozu vyhotovených bezprostředně po nehodě dne 09.02.2011, dále z plánku místa dopravní nehody pořízeného téhož dne jako součást protokolů o nehodách v silničním provozu, kde bylo detailně zakresleno, v jakém postavení se nacházela vozidla po nehodě a na jakých místech byly zajištěny stopy při ohledání místa dopravní nehody. Rovněž vycházel z velmi podrobné fotodokumentace opatřené také přímo po nehodě, dokumentující

situaci na místě dopravní nehody včetně zjištěných stop a poškození vozidel. Při vypracování svého posudku vycházel i z výpovědí účastníků dopravní nehody a to konkrétně svědka [redacted] který řídil vozidlo Škoda Felicia, dále svědkyně [redacted] a svědka [redacted] kteří jeli spolu s žalobcem jako spolujezdci ve vozidle Škoda Felicia a dále svědka [redacted] řidiče vozidla Volkswagen. Svědci se vyjadřovali k průběhu dopravní nehody jak v trestím řízení, kde jsou o tomto učiněny záznamy čtené jako listinný důkaz v rámci tohoto řízení a současně byli vyslechnuti i při jednání soudu, přičemž v jejich výpovědích v přípravném trestním řízení a v řízení před soudem nebyly soudem shledány žádné zásadní rozpory a jejich výpovědi nejsou ani v rozporu se zjištěními učiněnými znalcem Ing. Drdou z protokolů o nehodě v silničním provozu či pořízenou fotodokumentací a ani z hlediska technického nebyly zjištěny žádné rozpory mezi tím, jak by dopravní nehoda zřejmě mohla proběhnout a jak o ní vypovídali svědci. V přípravném řízení trestním se k průběhu dopravní nehody vyjádřila i žalovaná 1), a to dne 19.05.2011, tedy v době poměrně blízké datu, kdy k nehodě došlo, a přestože v řízení před soudem nesouhlasila se svým výslechem jako účastnice řízení, nutno konstatovat, že ani její výpověď učiněná v přípravném řízení trestním dne 19.05.2011 v zásadních bodech nijak nekoliduje s výpověďmi již uvedených svědků, naopak se s nimi zcela shoduje a to zejména v bodech týkajících se místa dopravní nehody, skutečnosti, že povrch vozovky byl v uvedeném místě namrzlý, takže vozidlo žalované 1) i svědka [redacted] nereagovalo předpokládaným způsobem na brzdění a jelo ve smyku, přičemž shodně popsala i skutečnost, že v uvedeném místě stálo vozidlo Volkswagen, tedy vozidlo odtahovky a za ním nikoli v pravém jízdním pruhu, ale již ve stavu po prvním nárazu vozidlo Škoda Felicia. Jak svědek [redacted] tak žalovaná 1) v rámci přípravného řízení trestního odhadovali rychlost svého vozidla zhruba na 30-50 km/h, což považoval znalec Ing. Drda za odpovídající průběhu nehody, když sám poté na základě výpočtu stanovil přesnou rychlost uvedených vozidel při nehodě v době jednotlivých nárazů. Znalec Ing. Drda velmi podrobným rozborem výchozích materiálů stanovil přesně průběh přednehodového a nehodového děje s tím, že se detailně vyjádřil i k tomu, v jaké konkrétní fázi nehodového děje došlo ke zranění žalobce. Uvedeného dne 09.02.2011 tedy na kluzké vozovce a v mlze v katastru obce Tábor na shora uvedené silnici řidič vozidla Škoda při spatření vozidla Volkswagen ve svém jízdním pruhu ve snaze zabránit střetu brzděním případně vyhnutím, uvedl svoje vozidlo do nekontrolovaného smyku a narazil pravou přední částí svého vozidla do zadní části stojícího vozidla Volkswagen. Následně narazilo vozidlo Citroën jedoucí za vozidlem Škoda do vozidla Škoda, to opět narazilo do vozidla Volkswagen a vozidlo Citroën narazilo do vozidla Volkswagen. Z technického hlediska byla příčinou dopravních nehod v obou případech vyšší rychlost jízdy obou pohybujících se vozidel zúčastněných na nehodě, tedy vozidel Škoda i Citroën, než která by byla přiměřena stavu povrchu vozovky komunikace, tedy zledovatělému povrchu vozovky před místem i v místě dopravní nehody a situaci v silničním provozu. Podrobným rozborem dospěl znalec k závěru, že výchozí rychlost vozidla Škoda tedy rychlost vozidla před nehodovým dějem, v níž řidič začal reagovat brzděním na nehodovou situaci, byla v rozmezí 36,4-49,9 km/h, což zhruba odpovídá výpovědi svědka [redacted] který uvedl, že jel max. 50 km/h a v momentu střetu se stojícím vozidlem značky Volkswagen, tedy poté, co se pokoušel svědek [redacted] vozidlo Škoda Felicia ubrzdit na zledovatělé vozovce, byla rychlost 14,2-16,7 km/h. Následkem prvního nárazu vozidla Škoda Felicia do vozidla Volkswagen došlo k posunutí vozidla Volkswagen směrem vpřed ve směru jízdy vozidla Škoda, ke snížení rychlosti jízdy vozidla Škoda a zároveň jeho pootočení proti směru hodinových ručiček tak, že jeho podélná osa svírala s podélnou osou vozidla Volkswagen přibližně úhel 45 stupňů. Vozidlo Volkswagen bylo posunuto po nalezené blokovací stopě. Na této stopě se v okamžiku prvního nárazu vozidla Škoda do vozidla Volkswagen, nacházelo jedno z kol dvoumontáže pravých kol zadní nápravy vozidla Volkswagen, přičemž v tomto okamžiku nastal druhý střet, kdy do vozidla Škoda - jeho pravého boku v přední části - narazilo vozidlo Citroën řízené žalovanou 1).

Následkem nárazu vozidla Citroën do pravé strany vozidla Škoda došlo k udělení dopředné rychlosti vozidlu Škoda, k jeho pohybu směrem vpřed a nárazu do vozidla Volkswagen, následkem nárazu se vozidlo Volkswagen posunulo vpřed ve směru jízdy vozidla Škoda a současně s tím se vozidlo Škoda pootočilo a to tak, že zadní část se natáčela proti směru hodinových ručiček a přitom levé zadní kolo zanechávalo na vozovce stopu bočního smyku, přičemž jeho pohyb skončil v konečné poloze po dopravní nehodě a tyto stopy jsou rovněž patrny v grafickém znázornění dopravní nehody, které tvoří součást znaleckého posudku a vychází z popisu konečného postavení vozidel zakresleného v plánku místa dopravní nehody tvořícího součást spisu Policie ČR. Vozidlo Volkswagen získalo následkem nárazu vozidla Citroën dopřednou energii a jeho pohyb pokračoval ve směru jízdy vozidel do konečné polohy po nehodě. Přitom zanechávalo vozidlo dřecí stopu, která vznikla od poškozeného stabilizačního zařízení umístěného pod zadní částí ložné plochy vozidla Volkswagen, jež bylo následkem nehody poškozeno, což rovněž odpovídalo dřecí stopě zakreslené v plánku místa po nehodě. Výchozí rychlost vozidla Citroën z něhož žalovaná 1) začala reagovat brzděním na nehodovou situaci, byla v rozmezí 51-59,9 km/h. Pokud by se vozidlo Citroën za daných adhezních podmínek pohybovalo rychlostí v rozmezí 38,2-47 km/h, zastavilo by před místem střetu. Z výše uvedeného lze konstatovat, že z technického hlediska nebyla rychlost vozidla Citroën přiměřená daným podmínkám a situaci v silničním provozu. Poté kdy začala žalovaná 1) brzdit, došlo ke snížení rychlosti a nárazová rychlost vozidla Citroën v okamžiku střetu s vozidlem Škoda byla stanovena znalcem v rozmezí 33,7-39,8 km/h, následkem čeho došlo ke druhému nárazu vozidla Škoda do vozidla Volkswagen pravou přední částí do levé zadní části vozidla Volkswagen za současného průniku levého zadního rohu ložné plochy vozidla Volkswagen do prostoru kabiny vozidla Škoda v místě předního spolujezdce, přičemž vozidlo Škoda narazilo do vozidla Volkswagen rychlostí v rozmezí 18-22 km/h. Vozidlo Volkswagen následkem druhého nárazu vozidla Škoda dále pokračovalo v posunu ve směru jízdy vozidel Škoda a Citroën rychlostí udělenou po druhém nárazu vozidla Škoda. Vozidlo Škoda se potom pootáčelo proti směru hodinových ručiček tak, že se posunulo po zanechané stopě bočního smyku do konečné polohy po nehodě. V poslední fázi nehodové děje narazilo vozidlo Citroën rychlostí v rozmezí 22,5-27,5 km/h do vozidla Volkswagen, a to pravou přední částí do levé zadní části vozidla Volkswagen, došlo k dalšímu posunutí vozidla Volkswagen směrem vpřed až do konečné polohy po nehodě. Současně se snížila rychlost vozidla Citroën a to následně zastavilo v konečné poloze po nehodě. Uvedené závěry odpovídají rovněž míře poškození vozidel Škoda i vozidel Volkswagen a Citroën včetně otěrů barvy na vozidle Volkswagen zejména v části levého zadního rohu jeho ložné plochy. K možnosti zabránění dopravní nehody ze strany řidičů uvedl znalec, že bylo možno nehodě zabránit, pokud by řidiči vozidel Škoda a Citroën svými vozidly jeli takovou rychlostí, která odpovídala adhezním podmínkám na povrchu vozovky, tedy kluzkému povrchu před místem a v místě dopravní nehody za současného respektování klimatických podmínek spočívajících ve zhoršené viditelnosti (mlze) a dále při dodržení bezpečné vzdálenosti řidičkou vozidla Citroën za vozidlem Škoda. Znalec Ing. Drda rovněž k závěrům znaleckého posudku Ing. Milana Uttla pořízeného v trestním řízení, který bylo možno v tomto řízení číst pouze jako listinný důkaz, uvedl, že de facto jejich závěry jsou obdobné, pouze s rozdílem v počtu kolizí jednotlivých vozidel, nicméně co se týče zásadních zjištění ve vztahu k vozidlu Citroën a nárazu, který způsobil zranění žalobce, se shodují. Po konzultaci se znalcem v oboru zdravotnictví – odvětví soudní lékařství, který vypracoval znalecký posudek z oboru zdravotnictví v této věci, učinil znalec Ing. Drda zcela jednoznačný závěr, že zranění, které žalobce utrpěl, bylo způsobeno zčásti tupým, zčásti nerovným až ostrým předmětem, který silou střední až velké intenzity působil do krajiny pravého oka zpředu zprava. Dle popsaného průběhu dopravní nehody mohlo dojít k tomuto zranění pouze při tom, když vozidlo Škoda naráželo pravou přední částí do levé zadní části vozidla Volkswagen v rychlosti v rozmezí 18-22 km/h, tedy při střetu ke kterému došlo jako třetímu v pořadí. Zranění bylo nejspíše

způsobeno přímým kontaktem zraněného místa žalobce s levým zadním rohem ložné plochy vozidla Volkswagen, které proniklo do interiéru vozidla Škoda, po deformaci horní části rámu pravých předních dveří v místě spolujezdce vpředu. Při časové posloupnosti jednotlivých nárazů znalec Ing. Drda jednoznačně konstatoval, že v důsledku prvního nárazu, kdy vozidlo Škoda narazilo do zadní části vozidla Volkswagen, mohl žalobce utrpět zranění od bezpečnostního pásu, nicméně takové zranění neutrpěl a jiná zraněná, která rovněž neutrpěl, neboť byl připoután bezpečnostním pásem. V důsledku druhého nárazu, kdy vozidlo Citroën narazilo do pravého boku v přední části vozidla Škoda, nemohlo dojít ke zranění, které žalobce utrpěl, neboť se jednalo o jiný směr a intenzitu působících sil než která zranění způsobila, přičemž zranění blíže popsané v znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, které poškozený žalobce utrpěl, bylo způsobeno jednoznačně pouze při třetím střetu v pořadí, tedy poté, kdy vozidlo Škoda, do něhož narazilo vozidlo Citroën dále naráželo pravou přední částí do levé zadní části vozidla Volkswagen, přičemž tělo poškozeného žalobce se nacházelo v okamžiku nárazu vozidlo značky Škoda Felicia do vozidla Volkswagen LT ve vzpřímeně sedící poloze na místě předního spolujezdce, neboť došlo k výše popsaným zraněním. Z uvedených závěrů je tedy zcela nepochybné, že zranění žalobce došlo v důsledku nárazu vozidla zn. Škoda Felicia do vozidla Volkswagen, přičemž tento náraz byl způsobem předchozím nárazem vozidla Citroën do pravého boku přední části vozidla Škoda, které v tu dobu stálo po svém prvním nárazu ve středu vozovky. Ačkoli tedy již před nárazem vozidla Citroën do vozidla Škoda došlo k nárazu vozidla Škoda do zadní části vozidla Volkswagen, při tomto prvním nárazu k žádnému zranění žalobce nedošlo a pokud by žalovaná 1) jako řidička vozidla Citroën do vozidla Škoda Felicia nenarazila, nemohlo by dojít k dalšímu pohybu tohoto vozidla a tedy ani ke zranění žalobce. Zranění žalobce bylo detailně popsáno ve znaleckém posudku MUDr. Vorla č. 8654 ze dne 15.06.2015, který vycházel při zpracování tohoto znaleckého posudku ze zdravotnické dokumentace, kterou ve vztahu k žalobci obstaral, a to od lékařských zpráv již od doby přímo navazující na nehodu, kdy byl žalobce dne 9.2.2011 ve 13.24 hod. poprvé přijat na dětské oddělení Nemocnice České Budějovice až do aktuálnějších zpráv z období února až listopadu 2014, kde je detailně popsán průběh léčení následků poranění žalobce při dopravní nehodě. V rámci znaleckého posudku zpracovaného v oboru zdravotnictví – odvětví soudního lékařství se znalec rovněž detailně vyjádřil ke způsobu vzniku zranění žalobce, když se zcela shoduje se závěry Ing. Drdy, rovněž uvádí, že zranění bylo způsobeno z části tupým, z části nerovným až ostrým předmětem, který silou střední až velké intenzity působil do krajiny pravého oka zpředu, popř. zpředu zprava, přičemž s ohledem na toto zranění, jeho lokalizaci, rozsah a charakter, k němu mohlo dojít pouze při tom, když osobní automobil Škoda Felicia pohybující se rychlostí 12 km v hodině narážel pravou přední částí do levé zadní části nákladního automobilu Volkswagen - odtahovky - pohybujícího se rychlostí 5 km v hodině, čili při střetu popsaném jako třetí v pořadí, tedy poté co do vozidla Škoda Felicia - jeho pravého předního boku - narazilo vozidlo značky Citroën řízené žalovanou 1). Rovněž dovodil, že zranění bylo nejspíše způsobeno přímým kontaktem zraněného místa s levým zadním rohem ložné plochy Volkswagen, který pronikl do interiéru. Na vzniku otevřených ran se mohly podílet i brýle, které měl poškozený v době nehody nasazené, což vyplynulo z výpovědi svědka [redacted] i [redacted] Na vzniku zranění se ani dle znalce z oboru zdravotnictví žádný jiný nehodový děj nepodílel. Na rozsah zranění by v žádném případě neměla vliv skutečnost, zda byl či nebyl poškozený řádně připoután bezpečnostním pásem. Při této dopravní nehodě došlo ke zranění žalobce, které je ze soudně lékařského hlediska považováno za těžké, jednak pro poškození důležitého orgánu (oko, mozek) a jednak pro delší dobu trvající vážnou poruchu zdraví.

Z právního hlediska pro posouzení odpovědnosti žalovaných za škodu na zdraví vzniklou žalobci je rozhodné, že k dopravní nehodě došlo za účinnosti občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. a tedy i pro posouzení odpovědnosti žalovaných za škodu způsobenou žalobci je nutno vycházet z úpravy obsažené v zákoně č. 40/1964 Sb. občanském zákoníku (dále jen „obč. zák.").

Podle § 420 odst. 1 obč. zák. odpovídá každý za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti, přičemž odpovědnosti se zprostí pouze ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil (§ 420 odst. 3 obč. zák.). Jedná se o odpovědnost založenou na principu zavinění, tedy principu subjektivním, když podle tohoto ustanovení je nutno posuzovat odpovědnost žalované 1) ve vztahu k žalobci. Předpoklady vzniku této odpovědnosti jsou protiprávní jednání na straně žalované 1), škoda na straně žalobce, příčinná souvislost mezi nimi a dále zavinění alespoň ve formě nedbalosti, přičemž toto zavinění je ustanovením § 420 odst. 1 obč.zák. presumováno. Za situace, kdy je zcela nepochybné, že žalovaná 1) řídila vozidlo zn. Citroën, které narazilo do vozidla Škoda Felicia, v němž seděl jako spolujezdec poškozený žalobce, tento náraz udělil vozidlu Škoda Felicia dopřednou rychlost, takže narazilo do vozidla Volkswagen a teprve v důsledku tohoto nárazu vzniklo shora popsané zranění žalobce, tedy škoda na zdraví a mezi jednáním žalované 1) a vznikem škody na zdraví žalobce je dána příčinná souvislost, neboť jak je jednoznačně popsáno ve znaleckých posudcích Ing. Drdy a MUDr. Vorla, pokud by žalovaná 1) do vozidla, v němž se jako spolujezdec nacházel žalobce, nenarazila, ke vzniku zranění žalobce by vůbec nedošlo, neboť po předchozím nárazu vozidla Škoda Felicia řízeného svědkem [redacted] do vozidla Volkswagen zůstal žalobce nezraněn. Porušení povinnosti ve smyslu § 420 odst. 1 obč.zák. lze u žalované 1) spatřovat zejména v porušení ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kde je stanoveno, že rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii i třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat a smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled. V tomto případě žalovaná v trestním řízení uvedla, že vozidla stojící před ní, tedy Volkswagen a Škodu Felicia viděla, začala brzdit a s ohledem na kluzkost povrchu se dostala do smyku a vozidlo nedobrzdila. Znalec Ing. Drda uvedl, že pokud by žalovaná jela rychlostí nižší, konkrétně rychlostí v rozmezí 38,2-47 km v hodině, nikoli 51-59,9 km v hodině jakou ve skutečnosti jela, mohlo by vozidlo zastavit před místem střetu. Z tohoto je zřejmé, že žalovaná 1) porušila povinnost uloženou zákonem spočívající v povinnosti přizpůsobit rychlost jízdy povětrnostním podmínkám a zároveň povinnost jet jen takovou rychlostí, aby byla schopna zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled. Navíc žalovaná 1) porušila ustanovení § 19 odst. 1 citovaného zákona o silničním provozu, v němž je stanoveno, že řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem musí ponechat za ním dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti či náhlého zastavení vozidla, které jede před ním, což žalovaná s ohledem na skutečnost, že k nárazu došlo a k tomu, aby se nárazu vyhnula, stačilo jet rychlostí zhruba o 10 km v hodině nižší, nesplnila. Ačkoli z obsahu spisu vyplývá, že i svědek [redacted] porušil ustanovení § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu a za toto byl také potrestán v přestupkovém řízení, což vyplývá zejména ze znaleckého posudku Ing. Drdy, ale také z výpovědi svědka [redacted] není tato skutečnost pro výsledek sporu mezi účastníky v tomto případě rozhodná, neboť jak již bylo opakovaně zdůrazněno, pokud by došlo pouze k porušení povinnosti ze strany svědka [redacted] došlo by sice k prvotnímu nárazu do vozidla Volkswagen a tedy možná i ke způsobení škody spočívajícím v hmotné škodě na majetku účastníků silničního provozu,

nicméně by v žádném případě bez nárazu žalované 1) do vozidla svědka [redacted] nedošlo ke způsobení škoda na zdraví žalobce. Nemůže zde tedy být uvažováno o dělené odpovědnosti svědka [redacted] a žalované 1) ve vztahu ke způsobení zranění žalobce, neboť pokud by žalovaná 1) do vozidla Škoda Felicia nenarazila, ať již se nacházelo v jakémkoli postavení, žalobci by se vůbec nic nestalo. Žalovaná navíc ve smyslu § 420 odst. 3 obč. zák. neprokázala, že by škodu na zdraví, která vznikla žalobci, nezavinila a z toho důvodu při principu presumovaného zavinění ve formě nedbalosti odpovídá ve smyslu § 420 odst. 1 obč. zák. za škodu na zdraví vzniklou žalobci.

Ze zprávy Městského úřadu v Táboře ze dne 11.11.2014 pak vyplývá, že v době od 14.07.2008 do 04.04.2011 byl provozovatelem vozidla Citroën Xsara Picasso [redacted] které řídila žalovaná 1) [redacted] tedy žalovaný 2). Vzhledem k tomu, že byl tímto provozovatelem i dne 09.02.2011, kdy došlo k předmětné dopravní nehodě, odpovídá ve smyslu § 427 odst. 1, odst. 2 obč. zák. za škodu způsobenou žalobci společně a nerozdílně s žalovanou 1) také žalovaný 2) (§ 438 odst. 1 obč. zák.), neboť podle § 427 odst. 1 obč. zák. fyzické a právnické osoby provozující dopravu odpovídají za škodu vyvolanou zvláštní povahou tohoto provozu a ve smyslu odstavce 2 cit. ustanovení stejně odpovídá i jiný provozovatel motorového vozidla. V tomto případě se jedná o objektivní odpovědnost, tedy odpovědnost nezávislou na zavinění provozovatele. Základním předpokladem odpovědnosti za provoz dopravních prostředků je škodní událost vyvolaná zvláštní povahou konkrétního typu provozu dopravního prostředku, přičemž takovou událostí se rozumí každá okolnost provozu dopravního prostředku, která je vzhledem ke svému zvýšenému nebezpečnému působní objektivně způsobilá vyvolat škodu (typicky například rychlost dopravního prostředku, viz Komentář k občanskému zákoníku I., II., druhé vydání, rok 2009, str. 1239). Mezi škodní událostí a zvláštní povahou daného provozu musí být dána příčinná souvislost. V tomto případě vznikla žalobci škoda na zdraví, která byla shora popsána a ke vzniku této škody došlo v důsledku srážky vozidla značky Škoda Felicia a značky Volkswagen, přičemž k této srážce by nedošlo, pokud by do vozidla zn. Škoda Felicia nenarazilo vozidlo zn. Citroën řízené žalovanou 1) a provozované žalovaným 2). Jak bylo popsáno ve znaleckém posudku z oboru zdravotnictví i z oboru dopravy, je zcela zřejmé, že devastující poranění hlavy žalobce vzniklo v důsledku zvláštní povahy provozu motorového vozidla a mezi vznikem škody a zvláštní povahovou daného provozu je příčinná souvislost spočívající právě v již zmíněné okolnosti, že pokud by nebylo nárazu vozidla zn. Citroën do již stojícího vozidla zn. Škoda Felicia, nemohlo by dojít k následnému nárazu tohoto vozidla zn. Škoda Felicia do vozidla Volkswagen, a tedy by ke škodě na zdraví žalobce vůbec nedošlo.

V ust. § 428 obč. zák. je konstatováno, že provozovatel se nemůže své odpovědnosti zprostit, jestliže škoda byla způsobena okolnostmi, které mají původ v provozu, k čemuž se již soud vyjadřoval, neboť zejména rychlost vozidla je okolností, která má původ v provozu vozidla a právě nepřiměřená rychlost vozidla zn. Citroën byla příčinou nárazu tohoto vozidla do vozidla zn. Škoda Felicia, které v době nárazu již stálo na místě a tedy se žalovaný 2) nemůže své odpovědnosti zprostit. Na odpovědnost za škodu žalované 1) a žalovaného 2) nemůže mít dále vliv ani ust. § 441 obč. zák., neboť zavinění poškozeného (zde žalobce), v tomto případě vůbec nepřichází v úvahu, když byl pouze spolujezdcem, nikoli řidičem, ve vozidle Škoda Felicia a připoutání pásy nemělo na vznik a druh jeho zranění vliv.

Žalovaná 1) a žalovaný 2) pak odpovídají, jak již bylo naznačeno, ve smyslu § 438 odst. 1 obč. zák. za škodu způsobenou žalobci společně a nerozdílně. Solidární povinnost

k náhradě škody zákon upřednostňuje a výjimka ve smyslu § 438 odst. 2 obč. zák. tedy rozhodnutí o tzv. dělené odpovědnosti by přicházelo v úvahu pouze v odůvodněných případech. V tomto konkrétním případě za situace, kdy by s ohledem na výši nároku mohlo dojít ke snížení vymahatelnosti nároku žalobce vůči jednomu ze žalovaných a de facto nelze říci, že by s ohledem na konstrukci objektivní odpovědnosti žalovaného 2) byla míra a závažnost jeho účasti na způsobené škodě pouze nepatrná a současně nebyly ani tvrzeny, ani prokazovány okolnosti, které by jakýmkoli způsobem vylučovaly jeho odpovědnost založenou na principu objektivní odpovědnosti, soud důvody pro rozhodnutí ve smyslu § 438 odst. 2 obč. zák. neshledává. Pokud se žalovaní opakovaně snažili tvrdit, že za škodu na zdraví žalobce odpovídá v určitém podílu i svědek [redacted] jako řidič vozidla Škoda Felicia, případně dokonce svědek [redacted] jako řidič vozidla Volkswagen, který zastavil k pokynu příslušníka policie, což vyplynulo nejen z jeho výpovědi, ale okamžitou přítomnost příslušníka policie na místě potvrzoval i svědek [redacted] a v přípravném řízení trestním i žalovaná 1), nelze v jejich jednání spočívajícím u svědka [redacted] v zastavení vozidla na pokyn příslušníka policie, ani v jednání svědka [redacted] spočívajícím ve způsobení prvého nárazu vozidla Škoda Felicia do vozidla Volkswagen, spatřovat jednání, které by bylo v přímé příčinné souvislosti se vznikem škody na zdraví žalobce, neboť v důsledku popsaného jednání svědka [redacted] ani svědka [redacted] by k žádné škodě na zdraví žalobce nedošlo. Navíc nutno konstatovat, že tvrzení o míře účasti těchto osob na vzniku škody na zdraví žalobce bylo pouze velmi vágní a pohybující se v rovině úvah činících de facto odpovědným za dopravní nehodu zaviněnou žalovanou 1) nejen osoby řidičů vozidel, mezi nimiž došlo ke kolizi, kterou žalovaná 1) zavinila především tím, že nepřizpůsobila rychlost stavu povrchu vozovky a nedodržela bezpečnou vzdálenost ve vztahu k vozidlům před ní tak, aby mohla bezpečně zastavit na dohledovou vzdálenost, ale de facto ze strany právního zástupce žalovaných směřovala k argumentaci, která by odpovědným činila i příslušníka policie, který v daném úseku reguloval dopravu z důvodu jiné dopravní nehody, dále pracovníky údržby silnic, kteří v daném místě zřejmě dle jeho názoru včas neprovedli údržbu silnice a ad absurdum dovedeno by tato argumentace mohla vést až k posuzování, jakým způsobem byla silnice postavena, případně snad vinit žalobce, že do vozidla svědka [redacted] vůbec nasedl. Příčinná souvislost je kategorií, kdy musí uvedený následek přímo souviset s konkrétním jednáním a pokud v daném případě bylo jednoznačně prokázáno, že nebýt jednání žalované 1), nedošlo by vůbec k žádnému poranění žalobce, nemůže být činěn odpovědným za škodu na zdraví žalobce nikdo jiný než žalovaná 1) z titulu odpovědnosti ve smyslu § 420 odst. 1 obč. zák. a žalovaný 2) z titulu odpovědnosti podle § 427 obč. zák., přičemž ačkoli je zde zřejmé, že došlo ke střetu více provozovatelů, není aplikovatelné ustanovení § 431 obč. zák., neboť toto se vztahuje pouze na vypořádání mezi těmito provozovateli, nikoli na náhradu škody spolujezdce ve vozidle, který provozovatelem žádného z těchto vozidel nebyl. K námitce žalovaných, že měl žalobce případně žalovat přímo pojišťovnu, která v tomto případě vystupovala jako vedlejší účastník, nebo i jiného z jimi tvrzených škůdců, nutno konstatovat, že je v plně v kompetenci žalobce koho označí za žalovaného, navíc za situace, kdy v tomto případě za škodu způsobenou žalobci oba žalovaní skutečně odpovídají.

Podle § 444 odst. 1 obč. zák. se při škodě na zdraví jednorázově odškodňují bolesti poškozeného a ztížení jeho společenského uplatnění. Žalobce touto žalobou uplatnil pouze náhradu ztížení jeho společenského uplatnění a současně navrhl, že s ohledem na to, že v mezidobí nabyla účinnosti úprava zákona č. 89/2012 Sb., mělo by být ve smyslu § 3079 obč. zák. 89/2012 Sb. („dále jen o. z.“) postupováno tak, že za situace, kdy soud ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. k 01.01.2014 nerozhodl o náhradě škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, může na návrh poškozeného člověka jsou-li pro to mimořádné důvody hodné

zvláštního zřetele (§ 2 odst. 3 o. z.) přiznat poškozenému i náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona, přičemž nemajetková újma vyvažující ztížení společenského uplatnění poškozeného je upravena v § 2958 o. z. Podle § 2 odst. 3 o. z. výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění. Formální předpoklady spočívající v tom, že k porušení povinnosti stanovené právními předpisy došlo před 01.01.2014, avšak do tohoto data nebylo o náhradě škody rozhodnuto, jsou splněny, nicméně soud neshledal mimořádné důvody hodné zvláštního zřetele proto, aby bylo rozhodováno podle nové právní úpravy, konkrétně podle § 2958 o. z. Dle důvodové zprávy k občanskému zákoníku účinnému od 01.01.2014 mají takové mimořádné důvody hodné zvláštního zřetele spočívat především v okolnostech způsobení škody, např. že škůdce způsobil škodu úmyslně z touhy ničit, ublížit, nebo z nějaké jiné zvlášť zavrženíhodné pohnutky a v tom případě by tedy mohlo být použití původního předpisu v rozporu s dobrými mravy či vést k nějaké krutosti či bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění. V tomto konkrétním případě však žalovaná 1) je sice za škodu odpovědná, nicméně jednalo se pouze o nedbalostní zavinění, navíc nutno přihlédnout i k tomu, že ke způsobení škody došlo za situace, kdy žalovaná 1) nejela mimořádně vysokou rychlostí, nebyla pod vlivem omamných a psychotropních látek apod., ačkoli její jednání v konečném důsledku vedlo ke vzniku zvlášť závažného následku na zdraví žalobce. Z toho důvodu tedy soudu nevyužil nové právní úpravy občanského zákoníku účinného od 01.01.2014, ale postupoval podle dosavadní právní úpravy platné v době vzniku škody, a to konkrétně podle § 444 odst. 1 obč. zák. a vyhlášky č. 440/2001 Sb. na niž odkazuje ustanovení § 444 odst. 2 obč. zák. Podle § 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. se odškodnění za ztížení společenského uplatnění určuje podle sazeb bodového ohodnocení stanoveného v přílohách č. 2-4 této vyhlášky, a to za následky škody na zdraví, které jsou trvalého rázu a mají prokazatelně nepříznivý vliv na uplatnění poškozeného v životě a ve společnosti, zejména na uspokojování jeho životních a společenských potřeb včetně výkonu dosavadního povolání nebo přípravy na povolání, dalšího vzdělávání a možnosti uplatnit se v životě rodinném, politickém, kulturním a sportovním, a to s ohledem na věk poškozeného v době vzniku škody na zdraví. Odškodnění za ztížení společenského uplatnění musí být přiměřené povaze následků a jejich předpokládanému vývoji a to v rozsahu, v jakém jsou omezeny možnosti poškozeného uplatnit se v životě a ve společnosti. Bodové ohodnocení ve smyslu odst. 2 citovaného ustanovení se vymezuje v lékařském posudku. Pro stanovení výše náhrady ztížení společenského uplatnění jsou podstatné zejména závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví č. 8654 MUDr. Vorla, v nichž konstatuje, že zranění žalobce utrpěné při dopravní nehodě je ze soudně lékařského hlediska zraněním těžkým, jednak pro poškození důležitého orgánu (oko, mozek) a jednak pro delší dobu trvající vážnou poruchu zdraví, přičemž toto zranění zanechalo závažné trvalé následky, které popsal ve svém posudku a současně uvedl bodové ohodnocení ztížení společenského uplatnění ve vztahu k těmto následkům. Konkrétně se jedná o položku 013 postkomoční syndrom (bolesti hlavy, poruchy soustředění, paměti, únavnost) v hodnotě 150 bodů, dále položku 014 vážné mozkové nebo duševní poruchy po těžkém úrazu hlavy (poúrazová epilepsie) 1500 bodů, dále položka 016 vážné duševní poruchy vzniklé působením otřesných zážitků nebo jiných nepříznivých psychologických činitelů a v tísnivých situacích (posttraumatická stresová porucha – úzkostné vzpomínky, flashbacky, neklidný spánek, potíže s usínáním) ve výši 1000 bodů, dále položka 032 ztráta zraku dle tabulky 1 zraková ostrost 3/60 ve výši 750 bodů a položka 0361 porušení průchodnosti slzných cest v oblasti dolního víčka v hodnotě 200 bodů, celkem tedy 3600 bodů při hodnotě jednoho bodu ve výši 120 Kč. Pramenem těchto závěrů byla kompletní zdravotní dokumentace žalobce týkající se utrpěného zranění a léčby jeho následků s přihlédnutím ke kopii hlášení pojistné události pojištění trvalých následků ze dne 08.07.2013 od MUDr. Karla Mikase i hlášení události pojištění trvalých následků ze dne 25.11.2013 od MUDr. Ivy Hodkové z Dětské psychiatrické léčebny v Opařanech. Pokud pak právní zástupce žalovaných

uváděl, že co se týče epilepsie nebyla tato v žalobě či vůbec v tvrzení žalobce uvedena, nutno konstatovat, že jednak se jedná o součást položky 014 vážné mozkové či duševní poruchy po těžkém úrazu hlavy, které ve svém hlášení pojistné události ze dne 25.11.2013 uváděla i MUDr. Iva Hodková s tím, že po stránce psychiatrické ještě léčení a stav zdravotního stavu nebyl k tomuto datu, tedy k datu 25.11.2013 ukončen a žalobce se o tomto zmiňoval již v rámci svého vyjádření z března 2014 a mimo znaleckého posudku z oboru zdravotnictví a v něm obsažených popisů lékařských zpráv svědčí o poúrazové epilepsie u žalobce i výpověď svědka [redacted] a konečně i výpověď žalobce samotného. Pro rozsudek je ve smyslu § 154 odst. 1 o. s. ř. rozhodující stav v době jeho vyhlášení a za předpokladu, že žalobce se v průběhu řízení v rámci svého písemného vyjádření k věci samé o epileptických záchvatech zmiňoval a tyto vyplývají z provedených důkazů a ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví dále vyplývá, že se jedná o závažný trvalý následek vyžadující pravidelnou farmakoterapii, je na místě k těmto skutečnostem na straně žalobce přihlížet při hodnocení existence trvalých následků na straně žalobce a v důsledku toho i náhrady ztížení společenského uplatnění s ohledem na existenci těchto závažných trvalých následků, byť k prvému projevu epileptického záchvatu došlo až po podání žaloby v této věci, když ostatně i z hlášení pojistné události ze dne 25.11.2013 ve vztahu k položkám 013, 014 a 016, tedy postkomočnímu syndromu, vážným mozkovým či duševním poruchám po těžkém úrazu hlavy a vážným duševním poruchám vzniklým působením otřesných zážitků nebo jiných nepříznivých psychologických činitelů a tísnivých situací se připouští, že stav není neměnný a může se u žalobce ještě vyvíjet, což ostatně z lékařských zpráv o zdravotním stavu žalobce vystavených lékaři po datu 25.11.2013, které měl znalec MUDr. Vorel k dispozici, nepochybně vyplývá. Pokud bylo v žalobě zmiňováno datum skončení léčení 05.12.2011, tak toto se týkalo hlášení pojistné události pojištění trvalých následků úrazu ze dne 08.07.2013, a to konkrétně ve vztahu k závažnému trvalému následku spočívajícímu ve ztrátě zraku a dalšímu poškození, resp. trvalým následkům souvisejícím s poškozením oka. Podstatný k posouzení této otázky je pak zejména závěr znalce MUDr. Vorla o tom, že sice lze z hlediska lékařského očekávat další vývoj zdravotního stavu poškozeného, a to jak ve smyslu zlepšení, tak zhoršení, nepředpokládá však takové změny, které by mohly mít podstatnější vliv na bodové hodnocení ztížení společenského uplatnění. Znalec MUDr. Vorel dospěl ve svém znaleckém posudku dále k závěru, že je důvod pro aplikaci ustanovení § 6 odst. 1 písm. c) cit. vyhlášky, které umožňuje, aby bodové ohodnocení bylo zvýšeno o 50 % v důsledku toho, že škoda na zdraví vedla ke zvláště těžkým následkům. V tomto rozmezí zvýšil bodové ohodnocení o 30 %, neboť škoda dle jeho názoru skutečně vedla ke zvlášť těžkým následkům, které významně mění uplatnění žalobce v životě a to i s ohledem na jeho věk. Bodové ohodnocení ztížení společenského uplatnění tedy stanovil ve výši 4 680 bodů, tj. s přihlédnutím k tomu, že hodnota jednoho bodu činí 120 Kč, celkem 561.600 Kč.

Dále se soud zabýval otázkou, zda je zde dán důvod pro aplikaci ustanovení § 7 odst. 3 cit. vyhlášky podle něhož soud může ve zvláště výjimečných případech výši odškodnění stanovenou podle této vyhlášky přiměřeně zvýšit, přičemž předpokladem přiměřeného zvýšení odškodnění je existence takových výjimečných skutečností, které umožňují závěr, že zejména vzhledem k uplatnění poškozeného v životě a ve společnosti, kupříkladu při uspokojování jeho životních a společenských potřeb, včetně výkonu dosavadního povolání nebo přípravy na povolání, dalšího vzdělávání a možnosti uplatnit se v životě rodinném, politickém, kulturním a sportovním, i s ohledem na věk poškozeného v době vzniku škody na zdraví i jiného předpokládaného uplatnění v životě, nelze omezení poškozeného vyjádřit jen základním odškodněním za ztížení společenského uplatnění, přičemž možnost přiměřeného zvýšení odškodnění ztížení společenského uplatnění soudem podle ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. není podmíněna tím, zda lékař ve svém posudku dospěl k závěru, že

poškození zdraví postiženého vedlo ke zvlášť těžkým následkům ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. c) vyhlášky či nikoli (viz stanovisko Nejvyššího soudu ČR Cpjn 203/2010). V tomto směru tedy žalobce také vedl dokazování. S ohledem na datum narození žalobce je zřejmé, že žalobci bylo v době nehody necelých 15 let a jak vyplývá ze zprávy Základní školy a Mateřské školy Tábor, [redacted] ze dne 09.05.2016 navštěvoval žalobce v únoru 2011 8. ročník základní školy. V prvém pololetí 8. třídy měl průměr známek 2,0, následně ve druhém pololetí mu byla odložena klasifikace právě z důvodu zameškání 568 hodin pro léčení zranění a jeho následků utrpěných při dopravní nehodě dne 09.02.2011. Po návratu do školy se žalobce postupně zapojil do výuky a snažil se zlepšit své výsledky i přes velkou absenci. V době před úrazem se, jak vyplývá z žalobcem předložených diplomů, které získal za sportovní činnost v letech 2007-2010, aktivně účastnil sportovních soutěží v plavání, stolním tenisu a judu v rámci České republiky, kde dosahoval i umístění na prvních třech místech. Jak vyplývá z výpovědi žalobce a též svědka [redacted] a rovněž z obsahu lékařských zpráv o zdravotním stavu žalobce po úraze, resp. v době trvající zhruba do roku 2014, je zřejmé, že žalobce není nadále schopen se aktivně zúčastňovat sportů na závodní úrovni a de facto i jiných běžných sportů se může zúčastňovat pouze velmi omezeně s ohledem na již prodělaný úraz hlavy, skutečnost, že na jedno oko prakticky nevidí a s ohledem na nutnost dodržovat epileptický režim v souvislosti s rozvojem poúrazové epilepsie, když zejména sportům typu judo, kde dochází z povahy věci k častým otřesům nejen hlavy, ale i celého těla a pádům s tím spojeným, případně plavání zejména ve vztahu ke skokům do vody, je žalobce omezen právě v těch sportech, které provozoval nejaktivněji, když je zřejmé, že tyto nelze provozovat nadále na závodní úrovni a ve vztahu k judu ani na úrovni rekreační, přičemž omezená možnost příležitostného provozování např. stolního tenisu za určitých specifických podmínek nebo pěší turistiky tak, jak o ní bylo hovořeno žalobcem a případně vyplývá z diplomu předloženého žalovanými z 15.10.2013 nic nemění na tom, že k podstatnému zásahu do možností sportovního vyžití žalobce ve srovnání s úrovní před úrazem došlo. Mnohem podstatnější pro další život žalobce vyjma vyloučení z mimořádné sportovní činnosti je však skutečnost, že došlo k výraznému omezení i jeho studijních možností a de facto i možností výběru dalšího povolání, přičemž toto omezení vyplývá rovněž z obsahu lékařských zpráv předložených žalobcem ve vztahu k jeho zdravotnímu stavu po úrazu, dále i z obsahu posudku z oboru zdravotnictví vypracovaného MUDr. Vorlem a jednotlivých podkladů v něm citovaných a současně i ze zprávy Centra odborné přípravy Vyšší odborné školy a Střední školy ze dne 27.04.2016, v němž škola potvrzuje, že ačkoli se jeví, že žalobce má o studium zájem, jedná se o žáka s průměrnými studijními výsledky, přičemž se od 2. ročníku (v současné době je studentem 3. ročníku maturitního oboru) vzdělává podle částečného individuálního plánu, který mu byl povolen ředitelstvím školy na základě písemného lékařského vyjádření, přičemž obsah individuálního vzdělávacího plánu vyplývá z listiny stejného názvu předložené žalobcem. Žalobcem byl předložen individuální vzdělávací plán pro školní rok 2014-2015, nicméně dle jeho sdělení podle něj postupuje i v letošním školním roce. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce je omezen v možnostech vzdělávání a to v tom směru, že vyžaduje-li i studium střední školy specifický přístup v podobě individuálního vzdělávacího plánu s ohledem na zdravotní postižení žalobce popsané ve zdravotním posudku MUDr. Vorla a jeho trvalé následky, lze předpokládat, že tímto způsobem bude v budoucnu omezen i výběr povolání a možnost získat kvalitní zaměstnání ze strany žalobce, neboť ne každý zaměstnavatel je ochoten vycházet vstříc osobě se zdravotním postižením spočívajícím ve ztrátě zraku a poúrazové epilepsii a s ní spojenými projevy únavy apod., když z lékařských zpráv, ale i z výpovědí svědka [redacted] svědkyně [redacted] a svědka [redacted] včetně výpovědi žalobce vyplývá, že není schopen vykonávat jakoukoliv činnost dlouhodoběji, trpí bolestmi hlavy, nepřiměřenou únavou a v podstatě i obavou z nástupu epileptického záchvatu, když spouštěčem takového záchvatu je u něj např. stres, úzkost apod. Žalobce je s ohledem na shora uvedená postižení omezen i ve

směru navazování partnerských vztahů, ač je ve věku, kdy by toto bylo běžné a partnersky nemohl být s ohledem na věk v době úrazu dosud nijak ukotven, neboť s ohledem na svá omezení a častou únavu není schopen se zúčastňovat běžných aktivit v takovém rozsahu jako jeho vrstevníci, přičemž jak vyplývá z výpovědi svědků, vyžaduje žalobce určitý dohled dalších osob při veškerých svých činnostech s ohledem na svůj zdravotní stav a nebezpečí epileptického záchvatu. Nikoli zanedbatelným omezením na straně žalobce je i nutnost pravidelné dlouhodobé medikace dané u chronické poúrazové epilepsie, když před úrazem způsobeným dopravní nehodou dne 09.02.2011 žádnou pravidelnou medikaci nepožíval a po tomto úrazu z lékařských zpráv vyplývá nutnost pravidelného užívání celé řady léků, což jej přinejmenším určitým způsobem ve způsobu života omezuje z hlediska technického (pravidelnost užívání léků, jejich pravidelné obstarávání) a v neposlední řadě je obecně známou věcí (§ 121 o.s.ř.), že pravidelné užívání léků člověka omezuje i z hlediska zdravotního (například při jakékoli další medikaci musí být na již užívané léky brán zřetel, každý lék může mít celou řadu vedlejších účinků, které se nemusí okamžitě vůbec projevovat apod.). Navíc nutno přihlédnout i k tomu, že k úrazu žalobce došlo ve věku jeho necelých 15 let, tedy na samém počátku jeho dospívání a přípravy na budoucí povolání a vůbec jeho začlenění do samostatného života. Ze všech těchto důvodů má soud za to, že se v tomto případě jedná o případ hodný zvláštního zřetele, kde by soud měl výši odškodnění, která vyplývá ze znaleckého posudku přiměřeně zvýšit. Žalobcem požadovaný dvacetinásobek však zcela zjevně přesahuje přiměřenou míru mezi poškozením žalobce a zvýšením náhrady. I desetinásobek bylo možno podle ustálené judikatury přiznat pouze v takových případech, kdy se jednalo o fatální poškození, které by žalobce vyřazovalo z jakékoliv aktivity. Pokud tedy žalobce požadoval dvacetinásobek tak je jeho požadavek zcela zjevně nepřiměřený stavu žalobce, který byl soudem zjištěn, ač určité zvýšení přichází v úvahu. Zde nutno souhlasit s žalovanými potud, že ve smyslu § 3030 o. z. je nutno i na práva a povinnosti, která se posuzují podle dosavadních právních předpisů použít ustanovení části první hlavy I., což je konkrétně i ustanovení § 13 o.z., podle něhož každý, kdo se domáhá právní ochrany může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích. Z toho důvodu soud při rozhodování o stanovení výše násobku bodového ohodnocení určeného znalcem z oboru zdravotnictví vycházel ze srovnání řady dosud pravomocně rozhodnutých případů, jimiž se zabýval i Nejvyšší soud České republiky, přičemž ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1106/2008 se soud řídil především kritériem přiměřenosti odškodnění, když právě v tomto rozhodnutí se zabýval nejvyšší soud tím, že pro posouzení přiměřenosti odškodnění není podstatné, zda je za základ násobků zvoleno základní bodové ohodnocení dle § 3 odst. 1 vyhlášky nebo bodové ohodnocení zvýšené dle § 6 odst. 1 písm. c) vyhlášky, nýbrž pouze to, zda finální částka odškodnění je s ohledem na následky poškození zdraví pro uplatnění poškozeného ve všech sférách života přiměřená, a to zejména se zřetelem k významu zdraví v hierarchii obecně uznávaných hodnot, k potřebě naplnění satisfakční i preventivní funkce náhrady a k požadavku srovnatelnosti s výší náhrad jiných nemateriálních újem přiznávaných soudy. Takovým obdobným případem, který byl popisován v judikatuře, byl např. případ, o němž bylo rozhodováno Nejvyšším soudem ČR pod sp. zn. 25 Cdo 1593/2011, kde byl přiznán poškozené dvojnásobek částky odpovídající základnímu počtu bodů, přičemž v tomto případě nedošlo na straně poškozené k trvalé ztrátě zraku a jednalo se o osobu, která již byla začleněna do produktivního života, nicméně i přesto, nebo právě proto došlo na její straně k určitým dalším omezením. Dále např. v případě řešeném pod sp. zn. 25 Cdo 5223/2009 byl poškozenému přiznán šestinásobek základního bodového ohodnocení, přičemž v jeho případě se jednalo také o poškození zdraví v důsledku dopravní nehody, který utrpěl jako spolujezdec v 19 letech a před úrazem byl rovněž v dobré fyzické i psychické kondici, sportovně, kulturně i společensky aktivní, nicméně na jeho straně došlo k tomu, že se stal v důsledku zranění plně invalidním, trpí částečným ochrnutím

poloviny těla, omezením hybnosti páteře, levé ruky a kotníku, má potíže s motorikou, přičemž jeho intelektuální úroveň se dostala do pásma těžké demence, trpí psychickými poruchami, zhoršením soustředění, paměti, špatně artikuluje, proto obtížně komunikuje, změnil se povahově, je výbušný, náladový a úzkostný a vyžaduje péči rodinných příslušníků, přičemž je schopen plnit pouze jednoduché úkoly. Takový stav je tedy oproti situaci žalobce mnohonásobně závažnější s ohledem na částečné ochrnutí poloviny těla a popis stavu poškozeného, než stav, který byl zjištěn u žalobce. V případě jehož srovnatelného posouzení se dovolávali i žalovaní, konkrétně v případě řešeném zdejším soudem pod sp. zn. 7 C 3/2012 se pak jednalo o stav poškozeného, který utrpěl tříštivou zlomeninu bérce nohy s hrozící amputací, a soud mu přisoudil trojnásobek bodového ohodnocení. Ve věci posuzované Nejvyšším soudem ČR pod sp. zn. 25 Cdo 5065/2014 se jednalo o případ, kdy muž ve věku 28 let měl v důsledku zranění omezení hybnosti páteře těžkého stupně, plus ztrátu sleziny a za toto mu byl přiznán pětinásobek základního bodového ohodnocení. Pod sp. zn. 25 Cdo 1952/2012 byla kojenci v důsledku poškození zdraví při porodu způsobena dětská mozková obrna s epilepsií a za toto byl přiznán trojnásobek. Pod sp. zn. 25 Cdo 467/2012 za vážnou duševní mozkovou poruchu, poúrazovou epilepsii, postižení trojklaného nervu, poruchy paměti a chuti a potíží v navázání vztahu s partnery byl přiznán trojnásobek bodového ohodnocení. Ve věci vedené pod sp. zn. 25 Cdo 4826/2009 byl poškozené ve věku 69 let trpící bolestí hlavy a krční páteře, závratěmi, zhoršenou výslovnosti s nutnou farmakologickou léčbou, týkající se poruch spánku, která byla omezena ve významné přednáškové činnosti, které se do té doby věnovala, přiznán dvojnásobek bodového ohodnocení. Poškozenému ve věci 25 Cdo 2195/2014, u něhož došlo k amputaci obou dolních končetin v oblasti stehna, byl přiznán pětinásobek již zvýšeného ohodnocení dle § 6 odst. 1 písm. c) vyhlášky. Osobě poškozené ve věci vedené pod sp. zn. 25 Cdo 4764/2010, u něhož došlo k amputaci prstů na nohou, poúrazovým psychickým obtížím a poruchám spánku, poškození pánve a dolních končetin, což bylo o to horší, že se jednalo o ženu, u níž šlo předpokládat problémy s těhotenstvím, a které bylo v době úrazu 27 let, byl přiznán dvojnásobek základního bodového ohodnocení. Při srovnávání těchto jednotlivých případů s přihlédnutím k tomu, že poškozenému bylo v době úrazu necelých 15 let, došlo u něj ke ztrátě zraku pravého oka a k dalším psychickým obtížím obdobným jako v popisovaných případech, tedy o stav horší ve vztahu k situaci popisované ve věci sp. zn. 25 Cdo 4826/2009 ve vztahu k ztrátě oka a nízkému věku poškozeného, nicméně stavu lepšímu oproti například věci popisované ve věci sp. zn. 25 Cdo 467/2012, kde vyjma duševních problémů a jizev v obličeji, což způsobovalo právě potíže s navazováním vztahu k mužům, neboť se jednalo o ženu, se dále vyskytovala slabost horních a dolních končetin (spasticita) a s přihlédnutím k tomu, že dokonce v případě závažného omezení hybnosti páteře, těžkého stupně ve spojení se ztrátou sleziny byl přiznán ve věci sp. zn .25 Cdo 5065/2014 pouze pětinásobek a stejně tak např. v případě amputace obou dolních končetin v oblasti stehna ve věci sp. zn. 25 Cdo 2195/2014 byl přiznán rovněž pouze pětinásobek zvýšeného bodového ohodnocení, má soud za to, že v tomto konkrétním případě je přiměřené přiznat dvou a půl násobek zjištěného bodového ohodnocení zvýšeného znalcem podle § 6 odst. 1 písm. c) vyhlášky, tedy dvou a půl násobek částky 561.600 Kč při hodnotě 120 Kč za jeden bod, což je právě 1.404.000 Kč, což s ohledem na výši této celkové částky soud považuje za přiměřené ve vztahu ke ztížení společenského uplatnění žalobce tak, jak bylo zjištěno v rámci tohoto řízení. Vzhledem k tomu, že ze strany vedlejšího účastníka již bylo žalobci na tento nárok plněno celkem 113.500 Kč, což vyplývá i z částečného zpětvzetí žaloby ze strany žalobce, skutečnost, že dne 09.05.2014 došlo k úhradě této částky byla nesporná a vedlejší účastník k tomu navíc předložil i potřebné doklady potvrzující zaslání této částky žalobci, bylo žalobci přiznáno s ohledem na částečné zpětvzetí žaloby výrokem I. tohoto rozsudku vůči žalovaným právo na zaplacení částky 1.290.500 Kč s tím, že ze stejných důvodů byla žaloba ve zbytku, tj. ohledně

částky 9.516.000 Kč, ve vztahu k níž nebylo řízení dosud zastaveno, žaloba výrokem II. rozsudku zamítnuta. Lhůta k plnění vyplývá z ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 150 o.s.ř. tak, že žalobci, který měl ve věci pouze částečný úspěch, avšak jedná se o typický případ, kdy rozhodnutí o výši plnění záviselo na znaleckém posudku i na úvaze soudu a bylo by tak možno přiznat žalobci plnou náhradu nákladů řízení, přiznal vůči žalovaným a vedlejšímu účastníkovi, které zavázal ke společnému a nerozdílnému plnění, z důvodů zvláštního zřetele hodných pouze 1/8 této plné náhrady nákladů řízení, když tato přibližně odpovídá nákladům řízení ze soudem reálně přiznané částky náhrady za ztížení společenského uplatnění. Důvody zvláštního zřetele hodné soud spatřoval v tom, že přiznání plné náhrady nákladů řízení počítané z žalobcem vymezeného předmětu řízení ve výši 10.920.000 Kč by bylo vůči žalovaným nepřiměřeně tvrdé za situace, kdy je s ohledem na dosavadní judikaturu ve věcech přiznání náhrady za ztížení společenského uplatnění zřejmé, že tato výše požadované náhrady ve výši dvacetinásobku základního bodového ohodnocení mnohonásobně přesahuje s ohledem na typ postižení žalobce dosud judikaturou akceptované násobky základního bodového ohodnocení a není možné přiznat žalobci náklady řízení bez ohledu na přiměřenost požadovaného nároku ve vztahu k výsledku řízení, na druhé straně ani prostý výpočet nákladů řízení podle úspěchu ve věci ve smyslu § 142 odst. 2 o.s..ř, kdy by de facto měl poškozený žalobce hradit náklady řízení žalovaným, ani případné rozhodnutí o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení ve smyslu § 142 odst. 2 o.s.ř. by v tomto případě s ohledem na situaci žalobce, do níž se dostal zcela nezaviněně a s ohledem na postoj žalovaných, resp. vedlejšího účastníka byl k podání žaloby de facto nucen, nebylo spravedlivé vůči žalobci, který byl nucen určité náklady na soudní řízení vynaložit. Pokud pak žalovaní uváděli, že žalobce nezaslal žalovaným předžalobní výzvu k plnění ve smyslu § 142a o.s.ř., lze jim v tomto směru sice dát za pravdu, neboť příslušné ustanovení o.s.ř. bylo účinné již od 1.1.2013 a výzva odpovídající ust. § 142a o.s.ř žalobcem žalovaným skutečně zaslána nebyla, nicméně s ohledem na další postoj žalovaných i vedlejšího účastníka k věci a skutečnost, že vedlejší účastník dobrovolně zaplatil za žalované až po zahájení řízení pouze malou část přiznaného nároku, je namístě náhradu nákladů řízení žalobci přiznat (obdobně usnesení NS ČR sp zn. 29 Cdo 4388/2013 ze dne 19.2.2015). Náklady řízení tvoří odměna za zastupování advokátem za 11 úkonů právní služby po 48.700 Kč podle § 7 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, částečné zpětvzetí žaloby, písemné vyjádření k návrhu žalovaných ze dne 12.3.2014, účast u jednání soudu dne 30.7.2014 – 2 úkony, účast u jednání soudu dne 4.12.2014 – 3 úkony a účast u jednání soudu dne 12.5.2016 – 2 úkony), tj. 535.700 Kč, náhrada hotových výdajů advokáta dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 11 úkonů právní služby po 300 Kč, tj. 3.300 Kč, jízdné osobním automobilem z Českých Budějovic do Tábora a zpět ve dnech 30.7.2014 a 4.12.2014, to je celkem 260 km při průměrné spotřebě benzinu ve výši 13,6 l /100 km v ceně 37,90 Kč dle § 4 písm. c) vyhl. č. 435/2013 Sb., a náhradu za opotřebení vozidla 3,70 Kč za 1 km dle zákona č. 262/2006 Sb. ve spojení s § 1 písm. b) vyhl. č. 328/2014 Sb., tedy jízdné ve výši 2.302 Kč, dále jízdné osobním automobilem z Českých Budějovic do Tábora a zpět dne 12.5.2016, to je celkem 130 km při průměrné spotřebě benzinu ve výši 13,6 l /100 km v ceně 33 Kč dle § 4 písm. c) vyhl. č. 385/2015 Sb. a náhradu za opotřebení vozidla 3,80 Kč za 1 km dle zákona č. 262/2006 Sb. ve spojení s § 1 písm. b) vyhl. č. 385/2015 Sb., tedy jízdné ve výši 1.212 Kč, náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 12 půlhodin po 100 Kč, tj. 1.200 Kč a DPH z těchto částek ve výši 21 % podle § 137 odst. 3 o.s.ř., tj. 114.180 Kč, tedy celkem 657.894 Kč, z čehož 1/8 činí 82.236,75 Kč. Žalobci nebyla přiznána odměna za právní úkon spočívající v písemném doplnění žaloby, když pokud by byla žaloba podána v perfektní

podobě, nebylo by její písemné doplňování vůbec nutné a dále za písemné závěrečné vyjádření, neboť jej bylo možno ze strany právního zástupce realizovat ústně při jednání dne 12.5.2016, kde k němu byl žalobci poskytnut prostor a kde by odměna za jeho přednesení byla obsažena v odměně za účast u jednání, tedy jej nelze považovat za účelně vynaložený náklad. Platební místo k náhradě nákladů řízení vyplývá z § 149 odst. 1 o.s.ř.

O nákladech řízení státu rozhodl soud podle § 148 odst. 1 o.s.ř., neboť stát má podle výsledku řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Stát v tomto řízení vynaložil na nákladech za vyhotovení znaleckých posudků celkem 32.510 Kč, které představuje znalečné pro znalce doc. MUDr. Vorla, CSc. ve výši 17.110 Kč a pro znalce Ing. Drdu ve výši 15.400 Kč. Povinnost k náhradě nákladů řízení byla uložena žalovaným a vedlejšímu účastníkovi ve výši 1/8 plné náhrady nákladů řízení, což odpovídá výsledku řízení ve vztahu k původnímu předmětu řízení tak, že žalobci přiznaná částka činí zhruba 1/8 původního předmětu řízení. Žalobce byl tedy zhruba v rozsahu 7/8 neúspěšný, nicméně s ohledem na to, že mu nebyla ve vztahu k žalovaným uložena povinnost hradit náklady řízení a navíc je dosud studentem bez vlastního příjmu a jsou tak u něj předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, stát vůči němu právo na náhradu nákladů řízení podle § 148 odst. 1 o.s.ř. nemá. Žalovaným a vedlejšímu účastníkovi na straně žalovaného, kteří byli oproti tomu neúspěšní pouze co do 1/8 původně žalovaného předmětu řízení, avšak byli zavázání k náhradě nákladů řízení, soud uložil povinnost zaplatit státu 1/8 jím vynaložených nákladů řízení, tedy 4.064 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, prostřednictvím soudu podepsaného.

Nesplní-li povinní dobrovolně co jim ukládá vykonatelné rozhodnutí, mohou oprávnění podat návrh na soudní výkon tohoto rozhodnutí.

V Táboře dne 20. května 2016

Za správnost vyhotovení:
Bc. Šárka Marková

OKRESNÍ SOUD TÁBOR

JUDr. Martina Štorkánová v. r.
předsedkyně senátu